

Adam Baron

Illustraties door
Benji
Davies

A watercolor illustration of a lion with a large, dark brown mane and a white chest. A young boy with dark hair, wearing a green shirt, is sitting on the lion's head with his arms crossed. The lion is looking towards the left. The background is white with scattered blue dots. The title 'Oscar's Leeuw' is written in large, red, cursive letters across the lion's body.

Oscar's Leeuw

‘Prachtig, avontuurlijk, sterk’

Phil Earle

HOOFDSTUK 1

Toen Oscar die vrijdagochtend wakker werd, had hij geen idee dat er een reusachtig, wild dier zijn huis was binnengekomen. Hij had gedroomd – de beelden hadden als een razende rivier door zijn hoofd gekolkt. De droom had belangrijk gevoeld, zoals je dat wel eens hebt met dromen, en hij probeerde vast te houden aan de rondtollende flarden. Toch losten de beelden op, dus ging hij rechtop zitten en reikte naar zijn nachtkastje om het boek te pakken. Niet zomaar een boek. Hét boek. Zijn onbetwiste, onovertroffen lievelingsboek. *Mack en de verdwaalde wagen.*

Oscar staarde naar de glanzende kaft. Hij was eigenlijk te oud voor het boek geworden, maar dat kon hem niets schelen. Het was een speciaal boek. Hij klom uit bed om door de gang naar de slaapkamer van zijn ouders te rennen. Maar hij bleef staan.

Wat raar.

Op schooldagen maakten Oscars ouders hem altijd om kwart over zeven wakker, maar op de klok aan zijn muur was het vijf voor halfacht! Ze hadden zich vast verslapen. Oscar liep haastig naar hun slaapkamerdeur, greep de deurklink en duwde hem omlaag. Hij deed de deur open en verwachtte – natuurlijk – dat hij de vertrouwde, slapende gestalten van pap en mam zou zien, als twee lange bergkammen die hij nog altijd heel graag beklom. Maar Oscar zag zijn ouders niet in bed liggen.

Het dekbed was helemaal plat.

En erbovenop zat iets waardoor Oscar stokstijf bleef staan. Hij kon alleen nog maar staren.

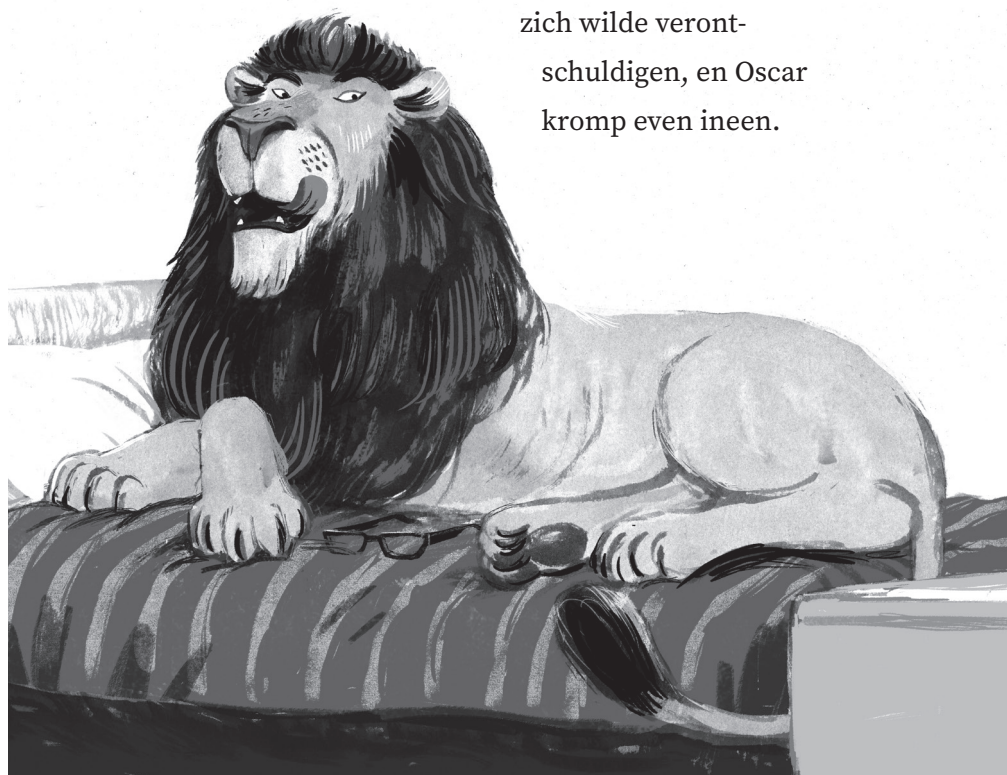
Een leeuw.

Een levensgrote, levensechte mannetjesleeuw.

‘O,’ zei de leeuw, die zich omdraaide en Oscar aankeek.

Oscar reageerde niet. Begrijpelijk – hij kón het gewoon niet. Hij knipperde met zijn ogen toen hij de kolossale kop en ruige zwarte manen zag, en de enorme poot die de leeuw aan het likken was geweest, maar die hij nu een beetje beschaamd op het bed liet rusten. Oscar liet zijn blik gauw door de slaapkamer gaan. Hij zag wat papieren op de kaptafel van mam, die door iets zwaars op hun plek werden gehouden, en een stoel met een wankele stapel schone kleren erop, die nog opgeruimd moest worden. Toen hij weer naar het bed keek, grijnsde de leeuw alsof hij

zich wilde verontschuldigen, en Oscar kromp even ineen.

Oscar slikte moeizaam. ‘Waar zijn...’ begon hij.

‘Ja?’ vroeg de leeuw. Zijn stem klonk als een rommelende donder.

‘Mijn...’ Oscar kreeg het niet over zijn lippen.

‘Mijn...?’

‘Ouders?’ vulde de leeuw aan.

‘Ja,’ antwoordde Oscar. Vreemd genoeg was hij opgelucht dat hij het niet zelf had hoeven zeggen.

‘O,’ zei de leeuw opnieuw. ‘Waren ze... met z’n tweeën?’

Oscar knikte.

‘Een lange vader? Blauwe pyjama? Een klein plekje op zijn achterhoofd waar geen haar meer groeit?’

‘Ja,’ bevestigde Oscar zonder veel enthousiasme. ‘Dat klinkt als...’

‘En de moeder? Blauwe ogen? Blond haar?’

‘Ik zou eerder zeggen goudkleurig.’

‘Juist. Maar de rest?’

‘Ja,’ zei Oscar, die vurig wenste dat het antwoord ‘nee’ was geweest. ‘En als ze naast mijn vader lag, dan was het inderdaad mijn moeder.’

‘O,’ zei de leeuw voor de derde keer. Toen grijnsde hij opnieuw, op een manier waaraan Oscar kon

zien dat het dier iets had gedaán. En Oscar kreeg het afschuwelijke gevoel dat hij wist wat het was, hoewel hij uit alle macht hoopte dat hij het verkeerd had.

De leeuw slaakte een lange, en een beetje een stinkende zucht. ‘Weet je wat het is...’ begon hij.

‘Nou?’ reageerde Oscar.

‘Dit alles. Een leeuw zijn, zeg maar.’

‘Ja?’

‘Inderdaad. Soms wil je geen leeuw zijn. Liever een hamster, misschien. Iets kleins en pluizigs. Of een grasparkiet.’

‘Een...?’

‘Je weet wel, zo’n parkietje met felgekleurde veren. Zoekt vrolijk in het rond. Kan prachtig fluiten. Maar...’

‘Dat ben jij niet?’

‘Nee,’ antwoordde de leeuw. ‘Dat ben ik niet, zoals je kunt zien. En daar kan ik vrij weinig aan doen, hè? Ik bedoel, jij kunt ook niet pardoes ophouden met jezelf zijn om een pauw te worden, bijvoorbeeld. Of wel soms?’

Daar had Oscar weinig tegen in te brengen. Dat

zou inderdaad heel lastig zijn. Hij betwijfelde zelfs of hij een ander persoon kon worden, laat staan een ander diér.

Hij bekeek de slaapkamer nog eens. Weer viel zijn oog op de papieren op de kaptafel en het schone wasgoed. Alles leek volkomen normaal. Als er geen andere uitleg was voor het feit dat zijn ouders weg waren, dan was dit simpelweg hoe het was, hoe moeilijk hij dat ook kon accepteren. Maar er zat hem iets dwars. Heel erg dwars.

‘Was het...?’

De leeuw leek zijn gedachten te raden. ‘Gruwelijk? O, nee,’ zei hij. Hij schudde zijn kop, duidelijk om Oscar gerust te stellen. ‘Geloof me.’

Oscar knipperde met zijn ogen. Er verschenen nogal griezelige beelden in zijn hoofd van wat er, zo vermoedde hij nu, was gebeurd in de paar seconden voordat hij de deur van zijn ouders’ slaapkamer had opengeduwde. Toch was er helemaal niets aan de ruimte te zien, en Oscar wist niet zeker of hij ernaar moest vragen.

De leeuw keek naar Oscars hand. ‘Wat is dat?’ vroeg hij.

‘Ah,’ zei Oscar. ‘Een boek.’ Hij staaarde ernaar.

‘Is dat zo? En wilde je...?’

‘Ja?’ vroeg Oscar.

‘Aan je ouders vragen of ze het wilden voorlezen?’

‘Aan mama,’ antwoordde Oscar. ‘Maar ik kan het zelf ook al lezen, hoor.’

‘Daar twijfel ik geen moment aan. Maar het is fijn om voorgelezen te worden.’

‘Ja, dat is zo, maar ik denk dat mam had gekreund en gezegd: “Niet weer dat boek,” of: “Ben je daar niet een beetje te groot voor geworden?” Ze had pap wakker geschud, en dan had hij gegaapt en gezegd: “Allemachtig, moet dat echt? We weten ondertussen toch wel wat er met die verdraaide Mack gebeurt!”’

‘Maar zou hij het daarna wel aan je voorgelezen hebben?’ vroeg de leeuw.

Oscar knikte.

‘Goh, dat is echt vreselijk.’

Somber knikte Oscar opnieuw.

‘Dan zit er maar één ding op, toch? Kom erbij.’

De leeuw schoof opzij, naar de rand van het bed, om plaats te maken.

Oscar bleef staan waar hij stond. Hij voelde *Mack en de verdwaalde wagen* in zijn linkerhand en wilde dolgraag dat iemand het aan hem zou voorlezen. Maar hij fronste.

‘Hoe weet ik zeker dat...’

‘Dat?’

‘Dat je me niet...’

‘O,’ zei de leeuw voor de vierde keer die ochtend. Daarna stelde hij Oscar gerust op alle manieren die hij maar kon verzinnen. De meest overtuigende was dat hij op sommige momenten in zijn leven honger als een paard had gehad, maar dat hij nu absoluut niets hoefde.

‘Ik zit behoorlijk vol.’

‘Maar hoelang blijft dat zo?’

De leeuw hield zijn kop schuin en perste zijn lippen op elkaar. ‘Twee dagen,’ antwoordde hij. ‘Dat beloof ik. Ik hoef twee hele dagen niet te eten. Klim er maar op!’

Dat deed Oscar. Hij klauterde naast de enorme leeuw op bed. Het voelde nog steeds een beetje ongemakkelijk toen de leeuw *Mack en de verdwaalde wagen* van hem aannam en een van zijn grote, ge-

spierde voorpoten om zijn schouders sloeg.

Oscar wachtte, maar de leeuw kneep met zijn ogen. Voor hij kon beginnen met lezen, moest hij eerst de leesbril van Oscars vader van het nachtkastje pakken en 'm opzetten. Toen sloeg hij *Mack en de verdwaalde wagen* open en begon.

Wat een voorstelling werd het!

De leeuw las langzaam voor, in plaats van zo snel mogelijk bij de laatste bladzijde te willen komen. Hij gebruikte geweldige stemmen, inclusief eentje voor de verdwaalde wagen zelf die uit de diepte van zijn keel opsteeg. Heel het bed leek ervan te schudden. En als klap op de vuurpijl legde de leeuw het boek niet gewoon weg. Hij sperde zijn gele ogen wijd open en sloeg enthousiast op het matras met de zwarte kwast aan het puntje van zijn staart.

‘Fantastisch!’ bulderde hij. ‘Nog een keer?’

Nadat Oscar had geknikt, las de leeuw het verhaal nog eens voor. Dit keer deed hij het nog beter, met een spannende pauze vlak voor bladzijde vier, waar Mack voor het eerst de verdwaalde wagen ziet! De derde keer was zelfs nóg beter, en bij de vijfde voorleesronde voelde het haast alsof hij, Oscar, écht

was veranderd in Mack, en het bed in de verdwaalde wagen!

De leeuw wilde voor de zoveelste keer beginnen, maar voor het eerst in zijn leven was het Oscar die besloot dat hij er genoeg van had. Hij had iets horen rommelen en besepte blij dat zijn eigen maag dat geluid had gemaakt.

Niet die van de leeuw.

‘Ik heb honger,’ zei hij.

De leeuw legde het boek op het dekbed. ‘Dan kunnen we maar beter gaan ontbijten, of niet soms?’

Oscar staaarde hem aan.

‘Sorry. Ik bedoelde dat jij beter kunt gaan ontbijten. Kom mee.’

Daarop hees de leeuw zijn immense lijf over-eind. Hij stootte zijn kop tegen de lampenkap, die heen en weer wiebelde, en stapte van het bed op de grond. Oscar liet zich er ook afglijden en hobbelde achter de leeuw aan. Het dier banjerde naar de gang, waar zijn poten enorme sporen achterlieten in het tapijt, en liep de trap af naar beneden.

Oscar keek het dier ademloos na, met zijn

enorme schou-
ders en sterke dijen,
en zag de spierbundels
onder zijn huid bewegen. Hij
aarzelde even. Moest hij achter de
leeuw aan lopen?

Echt?

Anders gezegd: gebeurde dit werkelijk? Waren
zijn ouders echt...?

Oscar wist het niet, maar één ding was zeker:
waren zijn ouders thuis om voor hem te zorgen?
Het antwoord was overduidelijk nee, en het bewijs
zag Oscar toen hij zich omdraaide naar de deur

waar hij net doorheen was gelopen. Hij staaarde naar het verlaten, nu licht omgewoelde bed.

Ernaast, op de grond, stonden twee paar pantoffels verlaten naast elkaar.

Oscar is doodsbang als hij ontdekt dat er dit weekend een leeuw voor hem zal zorgen. Maar als hij zo veel koekjes mag eten als hij wil, en zijn lievelingsverhaal wel tien keer wordt voorgelezen, blijkt dat een leeuw als oppas nog lang zo slecht niet is.

Een sprankelend, magisch verhaal over een jongen die voor het eerst een weekend alleen thuis is...
en de leeuw die op hem komt passen.

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 174094

uitgeverijdefontein.nl

[uitgeverijdefontein](https://www.instagram.com/uitgeverijdefontein)